

Tom maakt zich grote zorgen om zijn team

“Dit is onmenselijk!”

(Risa) We hebben afgesproken in het restaurant, waar hij zich dapper in zit te houden boven de menukaart. Eerst maar vlug bestellen dus, en even later kan hij zich op zijn eerste voorgerecht storten.

“Ik schaam me dood,” zegt hij tussen twee happen door. “De rest van het team zit daar nog honger te lijden en ik zit me hier vol te stoppen.”

Maar dat is toch niet zijn schuld?

Hij haalt zijn schouders op en schuift zijn lege bord opzij. “Ergens wel natuurlijk. Als we duidelijker hadden aangegeven dat Hercules onmisbaar was voor het team, was hij misschien niet weggestemd.”

Zijn tweede voorgerecht arriveert. Tomatensoep. Hij neemt een hap en kreunt zachtjes. “Owatlekker.” Schuld bewust kijkt hij op. “Ik schaam me echt dood, maar als je een paar dagen niks warmes gegeten hebt is dit onvoorstelbaar lekker. Beste tomatensoep die ik ooit geproefd heb. Hapje?”

Tom Paris die me een hap tomatensoep voorhoudt. Okee, ik ben ook maar een mens. En het is inderdaad lekkere tomatensoep. Het rood kleurt ook prachtig bij die blauwe ogen, trouwens.

Toch maar weer terug naar het interview. Heeft het team op Glazura nu nog wel een kans?

Tom terwijl hij in de weer is met zijn T-bone steak: “Ik wil het wel doen, met de Delta Flyer. Niemand die het hoeft te merken.”

“Met twee gewonden, onder die omstandigheden, zonder eten, zonder iemand met een beetje medische kennis? Nee.”

Het is een tijdje stil terwijl hij zijn soep opeet.

“Ik vind het onmenselijk,” vervolgt hij dan. “En ook vreselijk onrechtvaardig. De andere teams hebben een soort vakantie, terwijl er op Glazura doden zouden kunnen vallen.”

Het hoofdgerecht wordt geserveerd, een T-bone steak met gebakken Risa-bonen. Toms gezicht klaart een beetje op.

“Kunnen we geen voedselpakketten droppen op Glazura? Met T-bone steaks, en thermosflessen met tomatensoep?”

“Um,” mompelt ik. “De organisatie is al in opspraak geraakt door die winterpenen die we in de sneeuw hadden begraven.”

Tom lacht. “Giles vond het al zo raar dat ze ondersteboven groeiden.”

Dan kijkt hij weer ernstig naar zijn bord terwijl hij een flink stuk steak afsnijdt.

“Ik wil het wel doen, met de Delta Flyer. Niemand die het hoeft te merken.”

Ik voel wel iets voor z'n plan, en beloof dat ik het op zal nemen met de rest van de organisatie zodra we klaar zijn met eten. Maar moet hij niet naar huis, naar B'Elanna?

Hij kauwt bedachtzaam, en neemt vervolgens een slokje wijn.
“B'Elanna is met Miral op de Klingon homeworld, op familiebezoek. Als ik heel eerlijk ben blijf ik liever hier nog een beetje rondhangen.”

Valt het hem tegen dat hij nu al is weggestemd?

“Ja, toch wel. Ik vind het jammer dat de stemmen vooral gebaseerd zijn op wie men sympathiek vindt, en dat er nauwelijks

gekeken wordt naar de survivorkwaliteiten van de deelnemers.”

Betekent dat dat hij spijt heeft van zijn deelname?

Hij kauwt glimlachend zijn laatste hap weg.

“Absoluut niet. Het was weliswaar afzien, maar het team op Glazura is geweldig, en we hebben af en toe ook vreselijk gelachen.”

Het dessert arriveert, en terwijl Tom zijn kersentaart verorbert neem ik contact op met Saskia om te overleggen over Toms plan om Glazura van de hongerdood te redden.

Tom kijkt hoopvol. “En?”

Ik vertel hem dat hij drie voedselpakketten mag droppen, op alle planeten eentje.

Hij grijnst tevreden. “Okee, maar Glazura eerst.”

“Oh, en we willen graag een gedragen shirt van je” herinner ik me opeens. “Dat vragen we aan alle kandidaten, dan kunnen we ze later verloten.”

Okee, dat kwam niet erg overtuigend over. Ik voel me een beetje opgelaten en staar naar Toms kersentaart.

“Goed hoor, ik pak zo een T-shirt voor je,” antwoordt Tom. En dan wijst hij op zijn kersentaart. “Hapje?”